FOCURI VII

Era o minunăție, care te făcea să fii numai ochi și urechi. De aici, din cabina de comandă a cuptorului 2, grupul de pionieri de la Școala generală nr. 3 din Reșița, care erau oaspeții tinerilor oțelari, vedeau totul ca-n palmă. Cuptoarele duduiau năprasnic, flăcări galben-roșietice izbucneau pe gurile lor cînd una dintre plăci se ridica. Macaralele alergau pe șină de la un cuptor la altul, răsturnînd pe gurile lor, veșnic nesătule, oale cu fontă topită și vagoneți cu fier vechi. Dar mai minunat decît toate era să vezi cum uriașii aceștia de metal și foc se supun, cuminți, oamenilor. Ce puternici erau oamenii, oțelarii! Și ce tineri erau mulți dintre ei: și inginerul Popa Nicolae, și topitorii Juncu Victor, Suciu Nicolae, Venter Ion și zidarul Măducă Teodor. Făcuseră cunoștință cu ei de cum intraseră în combinat. Și pînă acum, printre picături oțelarii le explicaseră amănunțit cum se face oțelul. Juncu Victor, topitor I, termină repede de luat proba de oțel, apoi se întoarse la ei, în cabină.

— ...Cum vă spuneam — continuă el discuția întreruptă — în oțelăria noastră lucrează mulți tineri. Și să știți că ne străduim să facem treabă de nădejde așa cum stă bine unor uteciști. Fiecare dintre noi am învățat la școala profesională tainele meseriei de oțelar și continuăm să le învățăm și acum din cărți și reviste și de la oțelarii mai în vîrstă. Și obținem rezultate frumoase. La cuptorul 4, unde cei mai mulți oțelari sînt tineri, am depășit pînă acum planul cu 1 000 tone...

— Dar dv. ați fost pionier? îl întrebă Dan Stroiescu.

— Am fost pînă, în 1957 cînd am intrat la școala profesională. Acum sînt utecist.

Constantin DIACONU

(Continuare în pag. 3-a)

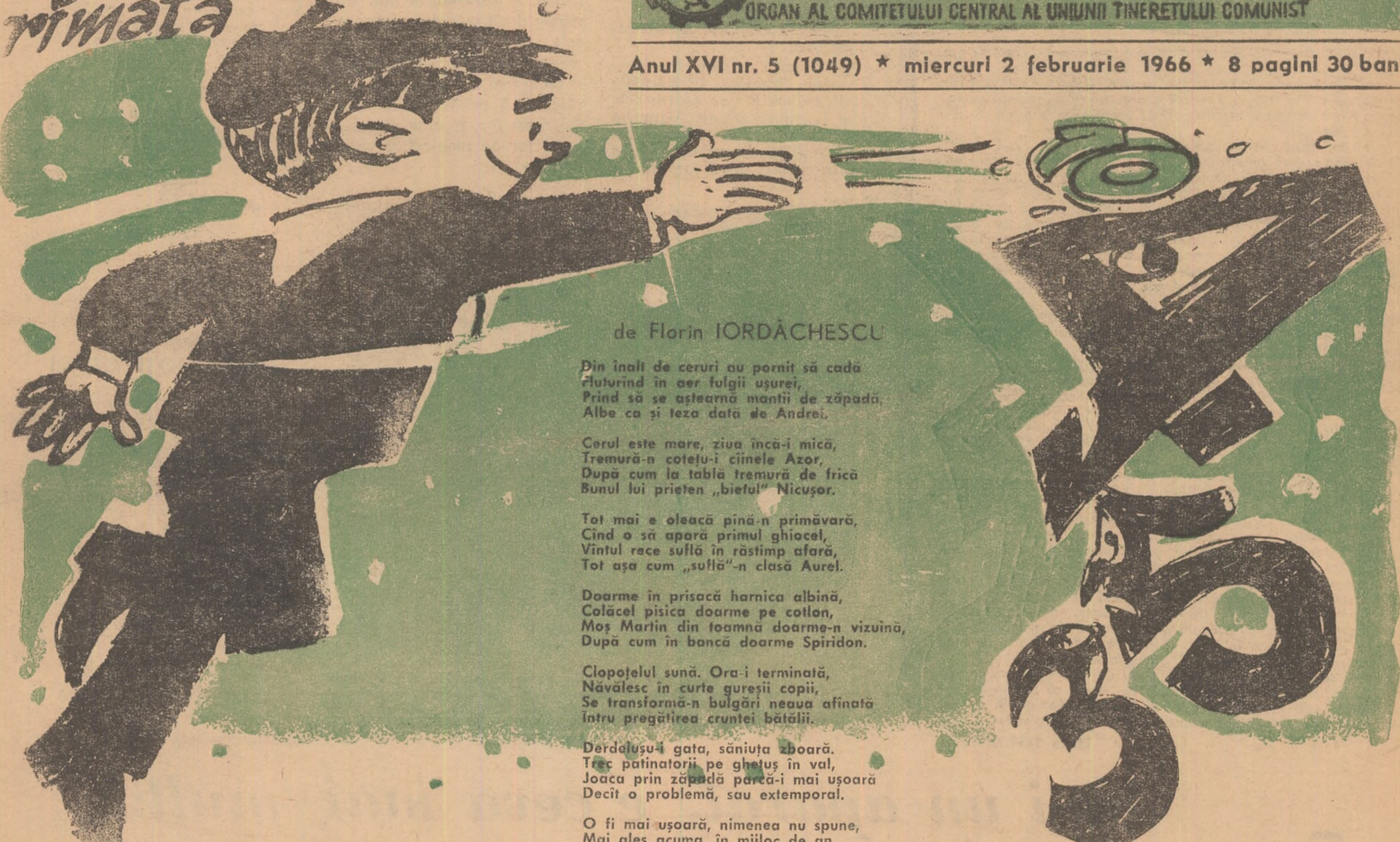
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 5 (1049) * miercuri 2 februarie 1966 * 8 pagini 30 bani

Bătălie adevărată într-o cronică rimată

de Florin IORDĂCHESCU

Din înalt de ceruri au pornit să cadă
Fluturînd în aer fulgii ușurei,
Prind să se aștearnă mantii de zăpadă,
Albe ca și teza dată de Andrei.

Cerul este mare, ziua încă-i mică,
Tremură-n cotețu-i cîinele Azor,
După cum la tablă tremură de frică
Bunul lui prieten „bietul" Nicușor.

Tot mai e oleacă pînă-n primăvară,
Cînd o să apară primul ghiocel,
Vîntul rece suflă în răstimp afară,
Tot așa cum „suflă"-n clasă Aurel.

Doarme în prisacă harnica albină,
Colăcel pisica doarme pe cotlon,
Moș Martin din toamnă doarme-n vizuină,
După cum în bancă doarme Spiridon.

Clopoțelul sună. Ora-i terminată,
Năvălesc în curte gureșii copii,
Se transformă-n bulgări neaua afînată
Întru pregătirea cruntei bătălii.

Derdelușu-i gata, săniuța zboară.
Trec patinatorii pe ghețuș în val,
Joaca prin zăpadă parcă-i mai ușoară
Decît o problemă, sau extemporal.

O fi mai ușoară, nimenea nu spune,
Mai ales acuma, în mijloc de an,
Însă bătălia pentru note bune
Stă la fiecare tot pe primul plan!

Desen: Puiu MANU

Constantin CHIRIȚĂ

Autorul „Cireșarilor" despre:

Oamenii de la catedră

Eram un elev obișnuit, dar oarecum înclinat spre voioșie, uneori cam neastîmpărat și — de ce să nu recunosc? — pricinuiam din cînd în cînd necazuri profesorilor.

Sau pentru că nu-mi pregăteam întotdeauna lecțiile, sau pentru că hazul meu era mai entuziast decît al altora, sau pentru că uneori, nu mă împăcam cu disciplina, sau pentru că voiam să fac pe grozavul...

La mai mulți ani după terminarea școlii, o aniversare m-a adus pentru cîtva timp înapoi în orașul și în liceul unde am învățat. Mi-am reîntîlnit colegii, mi-am reîntîlnit profesorii. Era o sărbătoare frumoasă. Liceul din Bîrlad împlinea 110 ani de la înființare. Pentru mine a fost o zi și o noapte de emoții. Mi-am revăzut profesorii și mult timp, mult timp nu mi-am amintit decît de necazurile pe care le-am pricinuit lor. Toate amănuntele îmi erau vii, memoria m-a pedepsit amarnic atunci; îmi aducea în fața ochilor închiși tot ce fusese răutate, necuviință, prostie, aiureală în purtarea mea. Am cerut — om matur — iertare fiecărui profesor și ei, înțelegători, mi-au acordat-o, dar durerea din mine nu se vindeca.

BLOC NOTES

Vedeam cu alți ochi — cu ochii omului matur — școala și profesorii, înțelegeam lucrurile care atunci — oare de ce? — nu-și destăinuiseră înțelesul. Pasiunea și dorința, bucuria și perseverența dascălului de a ne crește, de a ne învăța, de a ne face oameni, îmi apăreau în toată intensitatea lor. Și o emoție adîncă, o stimă, un respect cum rareori am simțit în viață îmi invadau sufletul. Oare puteam eu să cîntăresc ceea ce făcuse fiecare dascăl pentru mine? Mă simțeam plămada lor și toate bucuriile mele, chiar și emoția recunoscătoare care-mi traversa sufletul fuseseră cîndva începute și create de ei. Ah, cît i-am iubit atunci și cît am urît copilul acela neascultător, care cîndva le răpise orele și zilele?

De aceea vă scriu aceste rînduri. Pentru a vă feri de o durere care vă va pedepsi odată și odată. Lucrurile sînt atît de simple.

Profesorii au o singură menire, o singură pasiune, o singură dorință: aceea de a face din voi oameni. Ei nu urăsc, nu persecută, nu nedreptățesc de acolo, de la catedră. Ei își fac datoria, o datorie de o rară noblețe pe care trebuie s-o înțelegem foarte devreme.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Autoritatea președintelui

Ca în fiecare săptămînă, pentru activele pionierești, întîlnirea are loc în pagina a doua a ziarului nostru. Ce vom discuta astăzi? La Pitești, la Școala generală nr. 3, ne-am interesat, pentru voi, de un lucru care preocupă pe mulți președinți de grupă sau de detașament: AUTORITATEA. Este sau nu autoritatea o calitate? Este ea indispensabilă unui bun președinte? Ce se îmtîmplă cu un președinte care nu se bucură de autoritate?

AUTORITATE SAU.. AUTOSUGESTIE?

Ghete Constantin este președintele detașamentului claselor a VII-a C și D. Dacă și-ar face pe scurt autobiografia sa pionierească ea ar arăta cam așa: In clasa a IV-a — președinte de grupă; în clasele a V-a și a VI-a — președinte de detașament; acum, în clasa a VII-a, reales președinte. Deci un pionier bun, un președinte cu calități. Dar...

De la el am aflat că în detașamentul claselor a VII-a C și D sînt 73 de pionieri, că învățătura este o problemă, pentru cei din-tr-a VII-a. Și este așa din cauza lui Tamaș Florian, de la „C" („moștenire" lăsată de clasa a VII-a de anul trecut) și a lui Ionescu Cornel de la „D". De Tamaș... nu se poate apropia nimeni (?) A încercat Radumir Laurentiu, un băiat foarte bun, dar n-a reușit. De Cornel s-a ocupat Duțu Gabriel și parcă a reușit ceva: învață acum mediocru și nici nu mai este așa de indisciplinat. Se organizează adunări frumoase în detașament, cum a fost adunarea închinată realizărilor din regiunea Argeș sau cea închinată patriei noastre frumoase și bogate.

Firește, sînt situații mai dificile pe care nu le poate rezolva numai presedintele. Dar, cu ajutorul tovarășului diriginte discutînd cu familia lui Tamaș, colaborînd colegial cu toți pionierii, poate reușește ceva mai mult.

PRIETENIE + INIȚIATIVA = AUTORITATE.

O fetiță inaltă, foarte degajată în convorbire, cu degete lungi și frumoase, puțin nervoase, (aflăm că este de 7 ani elevă a Școlii de muzică, la pian) se numește Abăluță Rodica. Este președinta detașamentului claselor a VII-a A și B. Are, ca pionieră, cam același drum cu Ghete. In clasa a III-a — președintă de detașament; în clasele a IV-a și a V-a — președintă de grupă. Dar, spre deosebire de Ghete, Rodica întreține o legătură strînsă cu Rădulescu Maria și Diaconescu Liviu, cei doi președinți de grupă. Adică adunările sînt pregătite împreună, la întocmirea programelor de activități colaborează etc. Rodica le controlează caietele de grupă și participă cu regularitate la adunările de grupă unde este invitată. Rodica este o președintă obiectivă. Dacă, de pildă, spune că în clasa a VII-a A învățătura este bună despre cei de la B spune că organizează activități mai frumoase, mai interesante. Și-și amintește și acum cu plăcere de adunarea de grupă organizată de ei, la care-a fost invitată, și la care a rîs cu poftă de momentele din „Chirița în provincie", „Chirița la Iași".

Rodica ne spune că a învățat de la cei de la B un lucru foarte important: acțiunile pionierești trebuie să fie vii, că pentru aceasta, este nevoie de fantezia și talentul fiecărui pionier. Și acolo, intr-un asemenea colectiv, autoritatea devine un lucru firesc.

Elena SKIBINSKY

FOCURI VII

(Urmare din pag. 1-a)

Și... elev. Numai că în clasa XI, la seral. Muncesc și învăț, așa cum fac mulți alți tineri din oțelărie. Și Venter Ion, și...

— Și peste cîteva luni, pentru că tovarășul Juncu e un oțelar bine pregătit — interveni în discuție inginerul Popa — o să plece în Republica Democrată Germană, într-un schimb de experiență.

Pionierul Taban Mircea voia de multișor să-i pună o întrebare acestui oțelar. Numai că nu îndrăznise. Acum însă își luă inima în dinți:

— Dar... cîți ani aveți?

— 26 — îi răspunse Juncu, zîmbind. Tu cîți ai?

— Eu... numai 14. Ca toți colegii mei...

— 14 ani! — făcu Juncu cu obrazul luminat de flăcările cuptoarelor. E una dintre cele mai frumoase vîrste. Acum vă formați pentru viață, acum începeți să pășiți cu adevărat în ea. În curînd, după cum mi-ați spus, o să intrați în U.T.C. E o mare cinste, pe care noi, după cum puteți vedea și voi, ne străduim zi de zi să ne-o păstrăm. O să aveți o viață la fel de frumoasă ca și a noastră. Numai să vreți să v-o faceți așa.

A fost o vizită doar de cîteva ore. Dar cîte lucruri interesante aflaseră pionierii de la oțelarii utemiști cu acest prilej. Și Mircea, și Petruț, și Dan, și toți ceilalți se gîndeau că peste 10-12 ani vor putea și ei să le semene tinerilor oțelari. Poate că vor învăța alte meserii. Dar se vor strădui să muncească tot atît de bine cum văzuseră că muncesc ei, să se bucure de aceeași cinste și de același respect de care se bucură ei.

Fuseseră în împărăția focurilor mereu vii, mereu nestinse. Dar mai văzuseră și mai cunoscuseră cu acest prilej alte focuri, și mai vii, și mai frumoase decît cele din cuptoare: cele din inimile oțelarilor, care fac de fapt ca țara să aibă zi de zi mai mult oțel. Și o flacără, încă mică deocamdată, din acest foc, trecuse și în inimile lor de pionieri și viitori utecişti.

O ZI DEOSEBITĂ

O zi ca toate celelalte. Dar, parcă mai deosebită pentru noi. A venit în mijlocul nostru secretarul organizației U.T.C. de la Combinatul de celuloză din orașul nostru, care ne-a vorbit la început despre munca lui, despre cinstea de a fi utecist... Îmi amintesc cu cîtă bucurie a primit invitația noastră: „Vin băieți, cum să nu vin! Anunțați-mi numai ziua".

Acum era în fața noastră și ne vorbea cu căldură. „Ce-nseamnă să fii utecist? Să fii primul în toate acțiunile, să fii exemplu... La fel trebuie să fii cînd ești pionier. Dar cînd ești utecist ești mai răspunzător față de tine, față de ceilalți."

Mă uitam la colegii mei, mă gîndeam la mine. Abia aștept să fiu utecist. Voi fi mai mare, firește, și cînd ești mare dorești să faci o mulțime de lucruri minunate. Așa ne-a spus și tovarășul Milici. Că uteciștii fac și trebuie să facă lucruri minunate. Ne-a vorbit apoi despre figurile luminoase ale uteciștilor eroi. Și știți ce au hotărît pionierii din detașamentele 3 și 4? Să alcătuiască un album cu aspecte din lupta uteciștilor din ilegalitate, un album pe care-l vom aduce ca omagiu celui de al IV-lea Congres al U.T.C.

BARBA DANIELA
președintă de unitate,
Școala generală nr. 1, Suceava

Grigore Viorel de la Școala generală nr. 172 din Capitală este pionier și este în clasa a V-a. Dar apropierea Congresului al IV-lea al Uniunii Tineretului Comunist este și pentru el un eveniment. În cinstea lui vrea să învețe numai foarte bine!

NUMAI NOTE BUNE!

Fiecare dintre pionierii detașamentului nr. 7 din școala noastră se pregătește să întîmpine cel de al IV-lea Congres al U.T.C. cu note bune și foarte bune. De pe acum pregătim adunarea cu tema „Numai note bune". Fruntașii vor vorbi despre metodele pe care le folosesc la învățătură, despre felul în care încearcă să ajute pe cei rămași în urmă și despre rezultatele obținute.

Sînt convinsă că prin strădania tuturor pionierilor din detașament vom putea obține așa cum ne-am propus *numai note bune.*

ARDELEANU LUMINIȚA
președintă de detașament
Școala generală nr. 3, Tîrgu-Jiu

Nu-i un aparat, e ceva mai mult...

de Ovidiu ZOTTA

Ce aparat o mai fi și acesta? Nu e radio, nu e televizor, nu e ascuțitoare și la drept vorbind nu e nici un fel de aparat, dar totuși pare necesar și funcționează! L-a adus cineva în clasă luna trecută și evenimentul n-a rămas fără urmări. Merge pe principiul nu-te-slăbesc-din-ochi *și folosește combustibil* spun-ceea-ce cred. *Cînd Victor a întîrziat două zile la rînd în aceeași săptămînă, venind „un minut după dv., tovarășe profesor, vă rog să mă iertați!" aparatul a semnalizat:*

— Lucrul e grav! Trebuiesc luate măsuri!

— Dar eu n-am mai întîrziat niciodată pînă acum! s-a indignat Victor. Sînt un elev punctual!

— Ai fost *un elev punctual pînă cînd ai învățat să patinezi. Acum numai la hochei ți-e gîndul! De aceea ai întîrziat!*

— Șase ani de zile vin cînd trebuie și-i de ajuns să întîrzii o dată, că și încep mustrările! replică Victor, mînios.

...Dar din ziua aceea a început din nou să vină la timp!

La fel s-a întîmplat și cu Nicușor. Excelent acest Nicușor. Mai cu seamă la orele de matematică e în elementul lui. Îți face plăcere să-l asculți, să-l privești. Judecată sigură, ținere de minte, silință — dar într-o zi a luat nota 5...

— Grav! a semnalizat aparatul. Rușinos!

— Ce găsești rușinos? s-a necăjit Nicușor. Ani de zile am luat numai de la 8 în sus! Nu poate omul să greșească o dată?! Mai bine uită-te la Adrian, la el lucrurile sînt cu adevărat grave: de două trimestre n-a luat nici o notă peste 7!

— Da, pentru că pe el nu l-ați zgîlțîit de prima oară, *așa cum fac eu cu tine acum! Ați crezut că e un* incident, o întîmplare, *ceva care* nu se va mai repeta, *dar s-a repetat! Adrian „descoperise" arta filmului: dimineața — la un film, seara — la altul... Exact așa cum ai „descoperit" tu, recent, filatelia. Crezi că nu știu cum se explică 5-ul? Se explică așa: ai umblat o dimineață întreagă după un prieten ca să schimbi o marcă! Dar bine, n-aveți timp duminica și în orele de după lecții ca să vă fructificați descoperirile?*

— Uite, știi, mie nu-mi place tonul cu care-mi vorbești! Doar nu-s ultimul din clasă! s-a supărat Nicușor.

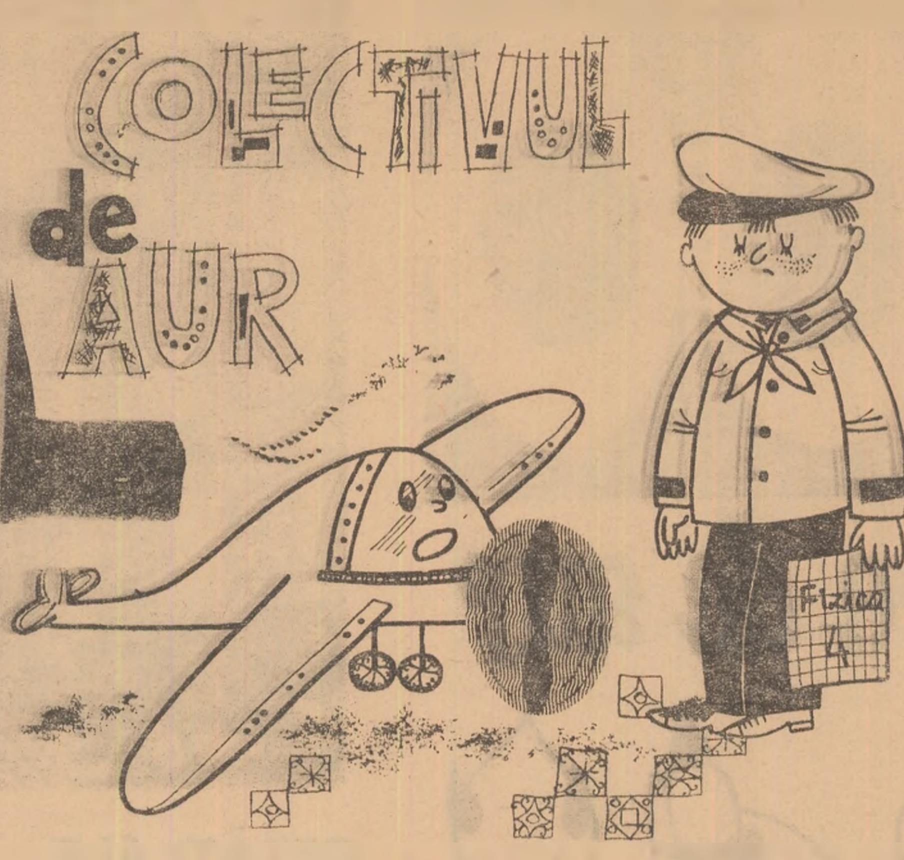
...Dar din ziua aceea a redevenit discipol credincios al lui Pitagora, în vreme ce în memoria casierițelor de la cinematografe chipul lui Adrian pălea tot mai mult...

Ce aparat să fie acesta? Nu, nu poate fi un aparat. Numai gîndirea omenească poate acționa astfel! Denumiți-l cum vreți (spre exemplu, barometrul clasei, profilaxie critică sau opinia colectivului exprimată nu doar atunci cînd un coleg a devenit o problemă, ci și cînd începe să devină o problemă), *dar folosiți-l ori de cîte ori e nevoie!*

Merge pe principiul nu-te-slăbesc-din-ochi *și folosește* combustibilul *spun-ceea-ce-cred.*

Desen: Stela CREȚU

Desen : Stela CREȚU

În ziua de 15 ianuarie a anului 1980, în cabinetul directorului Școlii nr. 6 din Brașov a intrat un tînăr ofițer de aviație. Directorul se uita atent într-un catalog. Aviatorul s-a oprit lîngă ușă, răsucindu-și șapca în mînă ca un școlar care a făcut o boroboață.

— Ce doriți ? întrebă directorul fără să-și ridice privirile din catalog Sînteți părintele vreunui elev ?

— Nu !

Directorul închise catalogul, își potrivi ochelarii pe șeaua nasului, apoi îl măsură lung cu privirea. Chipul aviatorului i se părea cunoscut, dar nu știa de unde.

— Sînt Cîmpeanu Ion, îndrăzni aviatorul, am fost elevul dumneavoastră

— Cîmpeanu dintr-a VII-a A ? întrebă mirat directorul.

— Da. Am fost cîndva și într-a VII-a A... Acum sînt...

— Pentru mine ai rămas tot Cîmpeanu din a VII-a A, îl întrerupse directorul. Ce să fac ? N-am nici o vină. Anul acela a fost pentru dumneata un an greu. Ți-amintești ? După primul trimestru erai corigent la două obiecte

— La trei : la fizică, la chimie și la rusă, îl corectă fostul elev pe fostul profesor

— Da, da, la trei. Și ce s-a ales de capul dumitale ?

Roșind, tînărul aviator începu să frămînte cu ostentație șapca pe care o ținea în mîini ca și cînd ar fi vrut să spună : „Nu se vede ? Aviator !"

Directorul înțelese semnificația gestului fostului său elev și își reaminti, că odată, demult — cu cîți ani în urmă oare ? — avusese cu Ion Cîmpeanu o discuție prietenească (elevul, era în a VII-a A, în acea clasă care fusese poreclită pentru meritele ei, „colectivul de aur al școlii", colectiv căruia Ion îi știrbea ceva din aureolă, prin purtările sale). Spre sfîrșitul discuției, directorul îl întrebase ce vrea să se facă. Ion îi răspunsese foarte decis : aviator !

— Păi, stimabile, ca să te faci aviator trebuie să cunoști fizică nu glumă. Cît ai la fizică ?

La această întrebare Cîmpeanu Ion își plecase rușinat capul. Ce era să spună, că are patru ?

— Cu patru la fizică n-ai să ajungi niciodată să zbori, îl prevenise profesorul.

— N-o să-l lăsăm noi să zboare, sărise din bancă Ciumac Magda, președinta unității. Și o dată cu ea și alți colegi Răspundem de viața lui...

...Și totuși, Cîmpeanu Ion a ajuns aviator. Și încă un aviator foarte bun, cunoscător perfect al tainelor fizicii și zborului.

— Dezleagă-mi și mie enigma Cum s-a petrecut acest miracol cu dumneata ? îl întrebă directorul pe pilotul care continua să-și frămînte șapca în mînă.

— Greu de răspuns... Tot ceea ce vă pot spune e că discuția din ziua aceea cu dumneavoastră și cu cei 28 de colegi ai mei, a fost hotărîtoare. Atunci am înțeles cu adevărat de ce clasei noastre i se mai spunea și colectivul de aur al școlii...

...Firește că această întîmplare din anul 1980 — nu are nimic fantastic. Ea s-a petrecut în imaginația elevului Cîmpeanu Ion din clasa a VII-a A a Școlii nr. 6 din Brașov, în primele zile ale anului 1966, într-una din orele de dirigenție

V-am relatat-o așa cum mi-a povestit-o Ion, cu credința că visul lui de viitor se va petrece aidoma și în realitate. Credința aceasta mi-au întărit-o mai ales cei 28 de colegi ai lui Cîmpeanu. Ei sînt siguri că într-o zi, cînd vor fi cu toții la rosturile lor, îl vor vedea pe Ion înălțîndu-se săgeată spre bolțile albastre ale cerului.

Așteptăm cu încredere acea zi !

Vintilă ORNARU

VISĂTORII... PE ECRAN

Nu demult, la Casa pionierilor din Sibiu a luat ființă un cineclub, unde activează elevi de la diferite școli din oraș. Pentru început, copiilor li s-au prezentat file din istoria cinematografiei, apoi au făcut cunoștință cu aparatul de filmat și cu cel de proiecție. Membrii cineclubului și-au propus ca pînă la sfîrșitul anului școlar să realizeze trei scurtmetraje care să înfățișeze cele mai frumoase imagini din activitatea cercurilor de la Casa pionierilor

TUDOR BARBU
membru al Cineclubului, Casa pionierilor. Sibiu

O VIZITĂ

Au mai rămas doar două trimestre pînă cînd vom absolvi clasa a VIII-a și fiecare dintre noi ne gîndim tot mai des la meseria pe care ne-o vom alege. Unii vor să devină oțelari, medici, alții agronomi sau marinari Dar majoritatea dintre noi, îndrăgim pămîntul, satul în care ne-am născut, locurile în care copilărim De aceea, cei mai mulți dintre noi s-au hotărît să se înscrie la toamnă la școala profesională de mecanici agricoli. Nu de mult am vizitat Stațiunea de mașini și tractoare, așezată la marginea satului Unul dintre tinerii tractoriști ne-a spus „Meseria de mecanic agricol e cea mai frumoasă" Și ca să fie convingător, ne-a arătat cum funcționează semănătoarele, combinele, tractoarele

Această vizită ne-a ajutat să înțelegem mai repede unele lecții predate la agricultură, să ne dăm seama de importanța meseriei despre care ne-a vorbit tînărul tractorist

HOAJĂ MARIA
cl. a VIII-a B, Școala generală Sudiți, Fetești

Ochii iscoditori ai elevilor vor să descopere și cele mai mici secrete ale motorului cu ardere internă (cl. a VIII-a B, Școala generală nr. 150 — București).

O clipă de gîndire și problema va fi rezolvată. (Școala generală nr. 164 — București).

Fotografii : Gr. PREPELIȚA

Cum ne comportăm

Un carnaval destul de... obișnuit

de Titel CONSTANTINESCU

— Atențiune ! Atențiune ! Carnaval ! Mare carnaval !

— Cînd ? Unde ? întreb.

— La noi în clasă !

— În clasă ? ! !

— Da !

Intr-adevăr, în clasă e atmosferă de carnaval ! Nuuuu ! Nu s-au mascat toți ! Mulți vor să rămînă așa, cum sînt ei de obicei.

— Ce mai faci, domnule papagal ?

— Foarte bine, domnișoară invizibilă ! Spune-mi, unde ți-ai făcut masca și costumul ?

Cristina, domnișoara invizibilă, rîde ștrengărește :

— Vai tu, dar e o mască foarte simplă ! Nu-ți dă mare bătaie de cap !

— Cum ? Cum ? întreabă Sandu-papagalul.

— Vin la școală și dacă nu știu lecția, m-ascund după cuier Uite, chiar azi ! Sînt la școală, sau nu ?

— Sigur să ești ! Doar stai de vorbă cu mine !

— Da, dar m-ai văzut la ora de algebră ?

— Nu. Aaaaaaa ! Extraordinar ! Așa este ! La ora de algebră nu te-am văzut !

— Ei, vezi ? Pentru că sînt invizibilă ! Am stat după cuier și am citit o carte.

— Ce carte ?

— „Omul invizibil"

— Ha ! Ha ! Ai haz !

— Dar tu, spune-mi la ce croitor ți-ai făcut costumul de papagal ?

— Tot singur mi l-am confecționat.

— Interesant ! Cum ?!

— Învăț cuvînt cu cuvînt toată lecția.

— Ah, ce nostim ! se alintă domnișoara invizibilă. Și mai departe

— Și... cînd mă ascultă, nu-mi place să fiu întrerupt ! E o metodă a mea. Altfel, trebuie să, iau totul de la capăt !

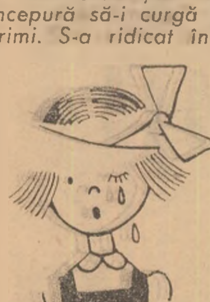
— Ha ! Ha ! Ha ! rîde și domnișoara invizibilă.

Le-a întrerupt discuția, fata care trecea printre noi cu un maldăr de măști, strigînd :

— Măștile vă rog ! Cine n-are mască și vrea mască, să cumpere mască !

Și a cumpărat Irina. Chiar atunci venise și ea la carnaval. Era veselă, fericită, ca o dimineață de primăvară. Dar... și-a ales o mască, nu știu ce fel, că dintr-o dată, fața ei se îndureră și din ochi începură să-i curgă lacrimi. S-a ridicat în picioare și a spus cu glas trist :

— Tovarășe profesor, vă rog... să nu mă ascultați astăzi. Mă doare grozav capul! Și plîngea, plîngea și clasa părea tot mai tristă, tot mai cenușie.

Colegul ei de bancă, Dan, ar fi împăcat-o, i-ar fi spus o vorbă frumoasă, dar n-avea cum, căci... își luase și el o mască de struț și fiindcă n-avea nisip în care să-și ascundă capul, și-l tot ascundea prin bancă, tot căutînd ceva, tot negăsind și iar căutînd, doar, doar nu l-o pofti profesorul la tablă !

Cînd a sunat clopoțelul de recreație, carnavalul s-a întrerupt brusc. Papagalul a bătut fericit din aripi și a băut două pahare cu apă, struțul a ieșit de sub bancă și se uita vesel spre catedra goală, parcă ar fi văzut o oază cu palmieri și curmali, durerile de cap ale Irinei au fugit prin fereastra deschisă și de după cuier, s-a făcut vizibilă domnișoara invizibilă !

Din nou a trecut pe lîngă noi fata cu maldărul de măști.

— Măștile, măștile, cine cumpără măștile pentru ora viitoare ?

— Dar ce-avem ora viitoare? a întrebat domnișoara invizibilă.

— Desenul.

— Oooo, dar nu ai nici un haz cu măștile tale ?

Iată de ce, la ora de desen, fata cu măștile a deschis încet ușa și a plecat.

— Încotro ? am întrebat-o.

— La altă clasă ! E oră de chimie ! Și mi s-au comandat cîteva măști.

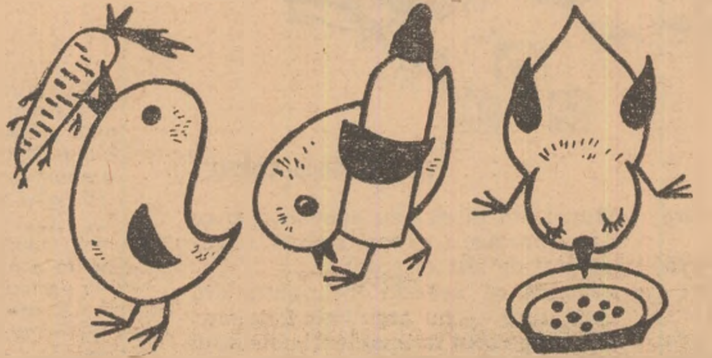
Am auzit gălăgie pe scări. Cîțiva elevi alergau în întîmpinarea fetei cu măști...

— O mască te rog !

— Și mie una ! Repede ! Repede! Începe ora

2000 ghemotoace de aur

— Ai văzut ? S-a oprit la fermă. Ce-o fi avînd sub prelată ?

N-au mai avut răbdare să se ducă întîi acasă, să-și lase cărțile. Cum au ieșit de la cursuri, s-au dus direct la ferma de păsări — niște clădiri noi-nouțe, albe — care se înșiră chiar lîngă școală.

S-au dus să afle ce-i cu mașina asta acoperită cu prelată, pe care n-au mai văzut-o.

Crescătoarea de păsări Maria Bolocan, îmbrăcată în halat alb, discută cu șoferul la cabină. Se duc apoi și dau prelata la o parte.

Sus, în mașină, o mulțime de cutii de carton, cu găurele deasupra.

Dinăuntru răzbat țiuituri — o întreagă orchestră — cu sunete care de care mai ascuțite.

— Pui de găină ! Să-i vedem și noi, Petrică, spune Stoian Ecsevia, fratelui ei, pionier.

Maria Bolocan desface capacul unei cutii, din care saltă capetele o grămadă de pui, mici și galbeni, ca niște ghemotoace de aur.

•

Casele (peste 400 sînt noi) se aliniază de o parte și de alta a ulițelor, spuzite cu zăpadă proaspătă.

Din ulița principală, o iau la dreapta, spre fermă. Ecsevia, Doru, Petrică...

— Să mai veniți, le-a spus Maria Bolocan atunci, cînd au sosit puii care nu aveau decît vîrsta de o zi și pe care îi primise în îngrijire, să-i crească. Să vedeți ce masă servesc. Au un meniu...

— Meniu ?...

— Da. O să vă arăt chiar lista de bucate.

Au crezut că e o glumă.

Băieții și fetele citesc cu nerăbdare și curiozitate meniul atîrnat pe perete.

— Felul întîi... lapte smîntînit ! izbucnește în rîs Petrică.

— Auzi ? ! Felul doi : ouă fierte ! Cîte ouă servesc pe zi ?

— 80, răspunde Maria Bolocan. Apoi, brînză proaspătă, morcov ras, cretă...

— Le place creta ?

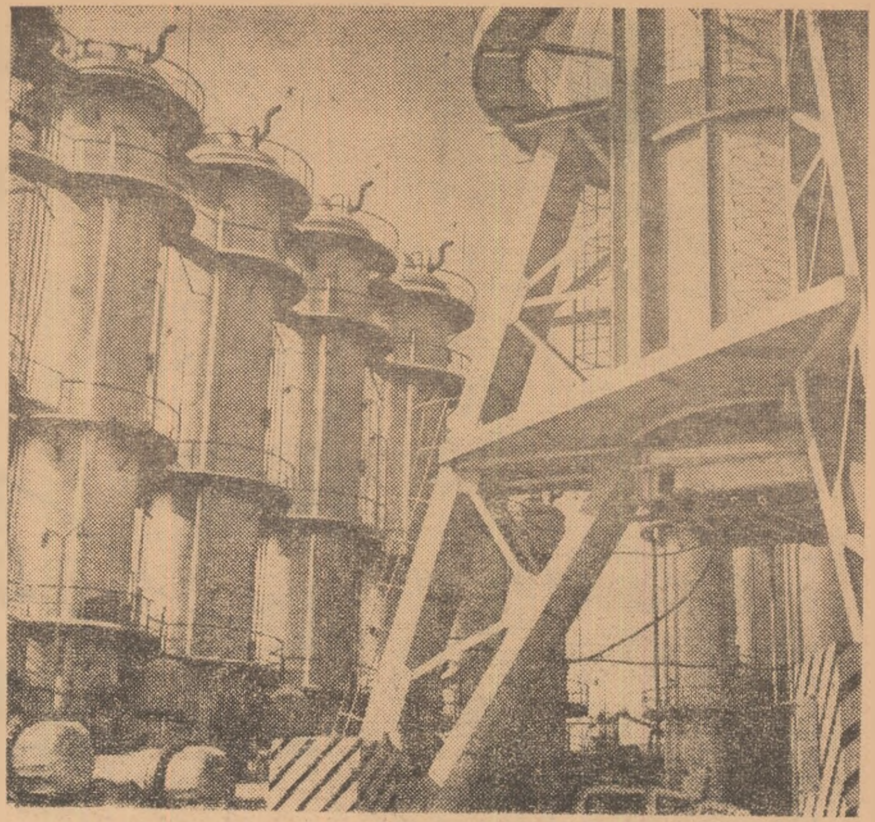
— N-au încotro, așa se fac mari, cu pene albe, frumoase, cum sînt sutele de păsări pe care le vedeți acum hîrjonindu-se pe afară.

După cîteva zile, îngrijitoarea de păsări s-a trezit iar cu copiii la fermă.

— Azi vrem să le servim noi masa !

Le-a arătat ce trebuie să facă, și ei s-au dovedit pricepuți. Iar puii — cei 2 000 de pui sosiți cu cîteva săptămîni în urmă aici, în cooperativa agricolă din Simileasca-Ploiești, au fost mulțumiți. Toate cele opt feluri de mîncare, incluse în meniul afișat pe perete, au fost pregătite cu gust. Și laptele smîntînit, și brînza de vaci, și ouăle fierte. Și chiar creta, lucru care i-a mirat tare mult pe copii ; că are și o altă întrebuințare decît aceea de a se încurca uneori în literele mărunte, zgîrîiate pe tabla neagră din clasă.

Al. PROFIRIU

CETĂȚI ALE INDUSTRIEI SOCIALISTE

Se prevede construirea în perioada 1966—1970 a noi uzine de îngrășăminte cu azot și fosfor, fabrici de fibre și fire sintetice, de mase plastice, unități pentru fabricarea de celuloză, hîrtie și altele.

În fotografie : Aspect de la noul Combinat Chimic din Craiova.

COLEGUL MEU

Lucrurile s-au petrecut așa: Fiul ce-feristului Urs, prietenul și colegul nostru, în timp ce mergea spre casă a găsit o servietă cu 7000 lei. Erau banii unui gestionar ce trebuiau vărsați casieriei și care căzuseră de pe portbagajul bicicletei. Pionierul Urs Alexandru i-a găsit și a înștiințat pe cel în cauză. Așa au fost găsiți banii.

Acesta e colegul meu!

Petri Rodica Doina, cl. a VII-a,
Ilva Mică – Năsăud

OCOLUL LUMII

PE JOS (III)

de Al. Dinu IfRIM

Pîrvu se oprise brusc. Avea fața crispată.

— Ce s-a întîmplat ? l-a întrebat îngrijorat Dan.

— Nu știu ce am. M-a săgetat în picioare. Parcă-i un ferăstrău care hîrșie în oase.

S-a așezat pe sanie. N-a putut să stea. S-a ridicat.

— La prima colibă ne odihnim, spuse Dumitru Dan, sprijinindu-l de braț.

Merg încet.

Harap se ține aproape, trăgînd sania cu o parte din bagaj. Hamurile de frînghie s-au acoperit cu promoroacă. La fel și botul, și urechile lui Harap.

Din cînd în cînd scutură din cap, să-și lepede povara de gheață.

Zadarnic însă. Termometrul arată minus 38 de grade.

De sub covorul zăpezii, în zare, din vîrful unor movile, se zăresc ieșind fuioare de fum. O așezare nordică.

S-au oprit la o colibă din margine, rotundă, îngropată în zăpadă. Gazdele — eschimoși, oameni mici de statură, îmbrăcați în piei de focă. Și coliba e căptușită tot cu piei de animale ; de focă, de urs.

S-au arătat destul de primitori eschimoșii. Tocmai se întorseseră de la vînătoare. Au lăsat armele lîngă ușa îngustă, au spintecat sălbăticiunile vînate și le-au așezat pe focul pîlpîind în mijlocul colibei cufundată în fumul înecăcios, gros, să-l tai cu cuțitul.

Au ospătat friptura perpelită pe foc. Mai mult goală.

Cînd au plecat, lui Pîrvu îi mai trecuse parcă durerea. Îl doftoricise gazda, ungîndu-i picioarele cu grăsime de focă, scoasă dintr-un burduf.

O bucată de drum nu l-a mai supărat reumatismul. Apoi, a început să șchiopăteze...

* * *

— Credeam c-o să fie ceva trecător. Acum...

Dar tu trebuie să mergi mai departe, Dane. Parcă văd ziarele : românii au abandonat, s-au înecat la mal. Asta nu trebuie să se întîmple !

O clipă s-a așternut tăcerea.

Pe băncile din jur, din curtea acestui spital din Florida, unde venise la consult, lume necunoscută, în halate.

S-au despărțit...

Harap aleargă de la unul la altul, scheaună tulburat.

— Să-l lași cu mine, zise Pîrvu. Cum mă fac bine, pornim și noi la drum, te ajungem din urmă. Nu-i așa, Harap ?

Așezare nordică, în mijlocul zăpezilor veșnice.

Harap a rămas cu Pîrvu, după dorința lui. De plecat însă n-a mai plecat. Boala era gravă. N-avea să mai vadă niciodată locurile dragi de unde porniseră în cutezătoarea călătorie pe glob.

★

Cioc, cioc, cioc !

Răsună cîteva bătăi în ușă. Apoi, o voce băiețească :

— E ora 5, s-a făcut ziuă !

Așe... lă...
inceapă ...
Dumitr...
O anu...
De cînd ...
Nu s-a ...
a început ...
parcurs p...
A rămo...
Cuvinte ...
bărbătat. ...
nesc, cint...
cunoscute ...
Docum...
le hîrtii s...
îi amintes...
timul tim...
aruncă d...
de apă. ...
O hîrti...
Casa Alb...
marșul d...
din Hava...
Menocal, ...
Ciocăni...
Dumitr...
punte acu...
Strînge ...
în rucsac. ...
— Bun...
sul de ...
început n...
— Da. ...
Dumitr...
nind din ...
O zgua...
sul răscol...

LA ZI LA ZI

PE SCURT

O faptă de eroism și abnegație

Viscolea de cîteva zile. Într-unul din saloanele unei circumscripții medicale rurale din regiunea Oltenia se afla într-o stare foarte gravă cooperatoarea Elena Florea. Nu mai putea fi salvată decît printr-o intervenție chirurgicală, operație pentru care existau condiții numai la spitalul dintr-o localitate situată la 10 km depărtare. Nămeții de zăpadă blocau însă drumurile, transportul fiind practic imposibil cu mijloacele obișnuite.

Din firele produse la Săvinești, textilista Vasilica Ene de la întreprinderea „Tînăra Gardă" din Capitală confecționează un nou model de tricotaje.

...Patru oameni, patru tanchiști ai forțelor noastre armate au pornit să învingă viscolul pentru viața unui om. Și tancul a croit drum. La spital, doi tineri medici — Alexandru Spătaru și Constantin Mușat — au operat-o, fără a mai aștepta sosirea medicului chirurg specialist. Viața Elenei Florea a fost salvată. Ea — și încă alții care au cunoscut această faptă de eroism și abnegație — se gîndesc cu emoție la cei doi medici, la ofițerii Vasile Stoica și Constantin Guran, la caporalul Vasile Pastiu și la soldatul Gh. Iacob din echipajul tancului care a transportat-o.

Distincții internaționale decernate unor piloți romîni

Cea de a 58-a conferință generală a Federației aeronautice internaționale, care s-a ținut la Munchen, a decernat piloților romîni Octavian Băcanu și Constantin Manolache diploma „Paul Tissandier", care se acordă anual celor mai buni piloți sportivi din lume. Cei doi piloți au adus numeroase victorii de prestigiu aviației noastre sportive. Octavian Băcanu are la activul său 7 500 ore de zbor, efectuate pe 50 tipuri de avioane. El este deținătorul recordului mondial de distanță în circuit închis, fără escală; 4462,870 km, în clasa avioanelor semiușoare. Dar cea mai bogată activitate a desfășurat-o în calitate de pilot recepționer. A încercat în zbor 1 500 de aparate.

Pilotul Constantin Manolache a efectuat 7 180 ore de zbor, pe timp de zi și noapte.

Excursii la munte

La finele săptămînii, O.N.T. „Carpați" (Agenția București) organizează mai multe excursii de o zi și jumătate la munte. Se pleacă cu trenul și autocarele spre Bușteni, Predeal, Brașov, Poiana Brașov, Cotele 1 400 și 1 500, Poiana Stînii, Căminul Alpin, Poiana Izvoarelor, Gura Diham, Trei Brazi și alte cabane. Înscrierile la excursiile de sfîrșit de săptămînă încep în București, în fiecare luni dimineața, la agențiile din Calea Victoriei 100, telefon 15 19 72 și din B-dul Republicii 68, telefon 14 08 00.

„Domnul cel bun"

Atîtea nedumeriri și ciudățenii nu mai întîlnise niciodată Micaela. E drept, n-avea mai mult de 9 ani dar, oricum, înțelegea destule lucruri. În orice caz, mai multe decît frățiorii ei care nu știau altceva decît să plîngă și să ceară mîncare. Cu ea era altceva. Cînd porțiile deveneau mai mici, Micaela știa că vor urma zile în care mesele vor fi tot mai rare, că în unele nu vor mai avea nimic de mîncare. Asta însemna că tata nu avea din nou de lucru. Și cît de des se repetau aceste zile! Atunci Micaela își lua frățiorii de mînă și colinda străzile, maidanele căutînd resturi de pîine și de mîncare.

Așa se întîmplase și ultima oară. Numai că de o săptămînă pornea la drum doar cu Isabela. Francisco nu mai meregea cu ei. El, cel mai zburdalnic și cel mai mîncăcios dintre ei, ședea tot timpul în pat, nu mai cerea de mîncare. Vorbea tot mai încet și tot mai rar. Mama se învîrtea mereu pe lîngă el, frîngîndu-și mîinile, ștergînd broboanele de sudoare care-i acopereau fruntea. Dar iată că de două zile aveau din nou de mîncare, deși tata nu găsise de lucru. Francisco începuse să bea lapte, iar fetițelor le-au dat chiar carne. Numai că mama și tata nu se apropiau de mîncare. Și era atît de gustoasă, iar ei erau atît de flămînzi!

Asta nu mai pricepea Micaela. Și nu mai înțelegea cine era domnul care venise la ei tot atunci, în urmă cu două zile. Niciodată nu le călcase pragul un domn atît de bine îmbrăcat. A vorbit mult timp, pe șoptite, cu tata, cu mama, a chemat-o și pe ea, i-a dat chiar bomboane. Cu toate acestea, după ce a plecat „domnul cel bun", mama a început să plîngă... Iar tata... plîngea și el!

Desene: Gh. MARINESCU

Micaelei i se părea atît de caraghios, îi venea chiar să rîdă. Nu-l mai văzuse niciodată plîngînd.

Tot ce urmase apoi i se părea și mai de neînțeles Micaelei. Mama îi făcuse baie și o culcase cu ea. Toată noaptea o ținuse strîns în brațe, parcă i-ar fi fost teamă să nu fugă. Micaelei iar îi venea să rîdă. „Unde să fug, și mai ales acum, noaptea?"...

Dimineața a venit din nou „domnul cel bun". Purta niște ochelari negri. I-a adus sandale și o rochie albastră, lucioasă. Mama iar a plîns cînd a îmbrăcat-o.

— Niciodată n-am avut o rochie atît de frumoasă. De ce plîngi? — a întrebat-o Micaela. Dacă te superi, n-o îmbrac astăzi, o mai păstrez.

— Nu, a zis atunci mama. Pune-o, trebuie s-o pui.

Micaela se uita la rochia albastră și i se părea că nu este a ei. Ar fi vrut să alerge la joacă, dar mama i-a spus că va veni curînd „domnul" și va pleca departe, o va plimba cu mașina, cu trenul... Și cîte nu i-a mai spus atunci mama!

Doar un lucru nu-i putea spune: că poate nu se vor mai vedea niciodată, că o vînduse pentru a-i salva de la infometare, deci de la moarte, pe ceilalți frați ai ei. Nu i-a spus, dar mai tîrziu, cîndva. Micaela va afla, și atunci va înțelege și lacrimile mamei, dacă își va mai aminti de ea...

Tot ceea ce ați citit mai sus nu este o poveste, copii. Poate pe fetiță nu o cheamă Micaela, poate „domnul cel bun" nu are ochelari negri. Dar, așa cum relatează ziarele, în Peru, în multe țări ale lumii, unde domnesc rînduielile capitaliste, comerțul cu copii este în floare. Datorită condițiilor mizere de viață, părinții sînt nevoiți să recurgă la cea mai dureroasă și disperată soluție: vînzarea propriilor copii.

Constanța NICULESCU

sase vorbă — să-l scoale dis-de-dimineață. Să-și
marșul pe punte.
Dan se trezise însă și mai devreme.
nită nerăbdare nu-i mai dă pace în ultimul timp.
a rămas singur...
gîndit însă o clipă să întrerupă călătoria. Ceea ce
împreună cu tovarășii lui, va duce la capăt. A
înă acum peste 90 000 de km.
s singur...
le ultimului tovarăș de care s-a despărțit, l-au îm-
Prin el, prin Dumitru Dan, portul național romă-
ecul și graiul de pe meleagurile dunărene se fac
mai departe, în lume.
entele, autografele, afișele de teatru și numeroase-
coase acum din rucsac și așternute în față, pe pat,
c tot atîtea clipe și locuri prin care a trecut în ul-
. Din Alaska la Niagara — uriașa cascadă care se
e la o înălțime fantastică, într-o pînză amețitoare
Apoi, mai departe, în jos, pe continentul american.
e din 9 decembrie 1914. Atestă că a fost primit la
ă. Alt act. Comandantul vasului „Quebec" certifică
10 ore pe zi, făcut pe punte. Apoi, un document
na, datat 21 ianuarie 1915. Semnează Mario Garcia
președintele statului Cuba...
turile în ușă au întrerupt firul amintirilor.
Dan se uită la ceas. Da, ar fi trebuit să fie pe
m.
maldărul de hîrtii cu ștampile și autografe, le pune
. Și, cu el în spate, iese pe punte.
dimineața! îl întîmpină căpitanul vasului „Expre-
nda" — pornit în cursă tocmai din America. Ați
arsul?
Dar... ce se zărește?
Dan îi arată căpitanului ceva ca o săgeată, țîș-
valuri, depărtîndu-se cu repeziciune.
uitură puternică cutremură în clipa următoare va-
ind apele cu tunet înfundat...

(Continuare în numărul viitor)

VIETNAM. — Luptătorii din forțele patriotice vietnameze folosesc orice fel de mijloace de luptă împotriva invadatorilor americani, de aceea, nici arcul și săgețile nu rămîn nefolosite.

CALEIDOSCOP

Băiețelul Velmurad Orusgheldiev, în vîrstă de doi ani și opt luni, cel de-al șaptelea copil din familia unui colhoznic din Turkmenia, are înălțimea de 95 cm și cîntărește aproape 40 de kg. La fiecare două săptămîni băiatului trebuie să i se confecționeze alte haine. La naștere el a avut o greutate normală, dar după două luni a început să crească rapid.

La o singură masă, Velmurad poate bea doi litri de lapte și este capabil să mănînce un kg de zahăr. El are o forță neobișnuită și poate ridica cu ușurință o găleată cu apă. Velmurad se simte bine, nu suferă de nici o maladie. El se află însă sub observația medicilor.

*

Doi cimpanzei au fugit din cuști și „au făcut o plimbare" pe străzile Berlinului occidental. Unul dintre animale și-a manifestat „simpatia" față de un pieton, pe care l-a „îmbrățișat", în plină stradă. Luat prin surprindere, pietonul nu a putut aprecia gestul plin de afecțiune al cimpanzeului... În cele din urmă, fugarii au fost ademeniți de pompieri și transportați la o „casă specială" pentru animale.

*

Multe specii de șerpi pot „prevesti" cutremurele de pămînt. Dintre toate animalele, șerpii sînt primii care o iau la fugă înaintea primejdiei, fiind — se pare — înzestrați cu un simț seismic special.

CIBERNETICA și școala

de prof univ. Edmond NICOLAU

Zborul omului în cosmos, calculatoarele electronice care efectuează 4 milioane de operații matematice pe secundă, înțelegerea fenomenelor intime, care au loc în interiorul celulei sînt numai cîteva din realizările științei și tehnicii contemporane. Deși ele se referă la domenii foarte diferite, au totuși ceva comun, și anume cibernetica.

Poate că unii din cititori își mai aduc aminte de faptul că la „Expoziția realizărilor economiei naționale" se puteau admira mașini și dispozitive cibernetice realizate în țara noastră. Printre acestea, amintim de unele calculatoare construite la Institutul de Fizică Atomică din București, sau de strungul automat care funcționa după programul înregistrat pe o... bandă de magnetofon.

Astăzi cibernetica tehnică cunoaște un avînt important. În afară de mașini-unelte automate există întreprinderi cu ateliere și secții automate și există chiar și mari complexe chimice a căror funcționare este dirijată de către calculatoare electronice rapide. În modul acesta, omul este eliberat de povara muncilor grele și de rutină, ocupîndu-se de rezolvarea unor probleme la care posibilitățile sale sînt utilizate în mod mai corespunzător. Prin aceasta productivitatea muncii crește, iar produsele obținute sînt de calitate superioară.

Iată însă că, în ultimul timp, cibernetica nu intervine numai în sectorul industrial, ci și în activitatea intelectuală. De exemplu, există mașini matematice care, în numai 4 minute, demonstrează *toate* teoremele de geometrie, care se învață în școala medie. La noi în țară s-au făcut experiențe de traducere a textelor din limba engleză în limba română. Alte cercetări au drept scop pregătirea mașinilor pentru ca ele să traducă automat din franceză, japoneză, sanscrită în limba română.

Aceste cercetări au un scop multiplu. Pe de o parte ne fac să înțelegem mai bine legile care guvernează activitatea intelectuală, pe de altă parte automatizează traducerea anumitor categorii de texte. Ele deschid și perspective noi învățămîntului.

În epoca noastră se desfășoară o puternică revoluție tehnico-științifică și, desigur, nici școala nu poate rămîne în afara acestei revoluții.

Cu ocazia unei vizite făcute recent în străinătate, am avut posibilitatea să văd cum în învățămîntul de toate gradele se utilizează, astăzi, alături de profesori, și mașini cibernetice, ca și metode cibernetice. Astfel, se ajunge la crearea unor clase în care locul profesorului este luat de un mare calculator electronic, care dirijează întreaga activitate didactică. În locul clasicei table negre, apare un panou electric, pe care se scriu automat explicațiile pe care de obicei le dă profesorul prin viu grai și scris. După aceea, pe același panou, apar întrebări la care elevii trebuie să răspundă, prin apăsarea pe butoanele aflate pe pupitrul lor individual. La sfîrșitul orei fiecare elev capătă un tichet pe care se marchează acele porțiuni din curs la care ei nu au dat dovadă că și-au insușit suficient materialul. Ei trec atunci mai departe, la alte mașini, mașinile — meditator, cu care repetă porțiunile la care s-au dovedit a fi mai slabi. În fine, la sfîrșitul anului, alte mașini îi... examinează.

Astfel de mașini se utilizează astăzi în învățămîntul superior din S.U.A. și U.R.S.S. și, de asemenea, în învățămîntul mediu și elementar din U.R.S.S., Japonia și S.U.A.

Experiențele efectuate atît la noi în țară, cît și în străinătate, arată că această cibernetizare a învățămîntului este primită foarte bine de elevi, conducînd la o bună asimilare a materiei și, în același timp, la o scurtare considerabilă a timpului de școlarizare care se reduce în medie cu circa 30%.

Cine știe? Poate că școala cibernetizată va fi școala viitorului.

DIN TOATĂ LUMEA

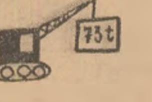
În S.U.A., s-a pus la punct procesul tehnologic de fabricație al unor noi fibre, pe bază de magneziu, care rezistă pînă la temperatura de 2 750°C. Fibrele conțin în ele, aproximativ 28 la sută apă, care, se elimină prin încălzire

La Hamburg (R.F. Germană) se experimentează în prezent o metodă nouă pentru fixarea încărcăturilor pe nave. Între lăzi se așază saci de cauciuc, sau de nailon, care se umflă apoi cu ajutorul aerului comprimat. Datorită acestui fapt, încărcăturile sînt fixate mai bine și se evită deteriorarea mărfurilor.

În R.P. Ungară a fost brevetat un nou material plastic, denumit metamid. Cuzineții care se fabrică din acest material, sînt de trei ori mai rezistenți ca bronzul și au o greutate specifică mult mai mică.

În U.R.S.S. s-a realizat un aparat pentru sudarea linoleumului. El este alimentat cu energie electrică de la un generator de curent de înaltă frecvență. Aparatul realizat, are o viteză de sudare de 1,7 metri pe secundă.

În Franța a început construcția unui pod lung de 3 km, care va lega insula Oléron de coasta apuseană a Franței. Podul se construiește din prefabricate de dimensiuni uriașe din beton armat. Cele mai „mici" cîntăresc 42 de tone, iar cele mai mari 73 de tone. Macarale speciale asamblează aceste uriașe elemente, care sînt fabricate direct pe șantierele locale.

ALIMENTAȚIA CORECTĂ

Este binecunoscută zicala „foamea este cel mai bun bucătar". Totuși această nevoie de a ne hrăni, trebuie făcută corect dînd organismului toate substanțele de bază (albumine, zaharuri, grăsimi, săruri minerale, vitamine), indispensabile bunei lui funcționări. Este necesar deci să ne alimentăm în mod rațional.

Alimentația corectă este o condiție esențială de sănătate, mai ales pentru voi, dragi copii, care pînă la vîrsta adultă trebuie să adăugați corpului încă multe kilograme de... oase, mușchi, și alte țesuturi.

La vîrsta voastră, hrana rațională trebuie să conțină în fiecare zi lapte și produse lactate (brînzeturi, iaurt), carne sau pește, ouă, fructe, dulciuri, produse făinoase și grăsimi.

Felul cum se combină în preparate culinare alimentele, se înțelege de la sine, nu intră în preocupările voastre. Ceea ce ține însă de obligația voastră este SĂ NU FIȚI MOFTUROȘI, alegînd sau refuzînd din meniul zilnic anumite mîncăruri. Aceste mofturi, care denotă și lipsă de politeță față de persoana care s-a străduit să pregătească bucatele, sînt, în primul rînd, obiceiuri nesănătoase. Ele expun la dezechilibru nutritiv fie prin exces, fie prin lipsă de anumite reguli alimentare, dezechilibru care se răsfrînge nefavorabil asupra sănătății, creșterii și puterii voastre de muncă.

Educați-vă, așadar, gustul pentru toate felurile de mîncare.

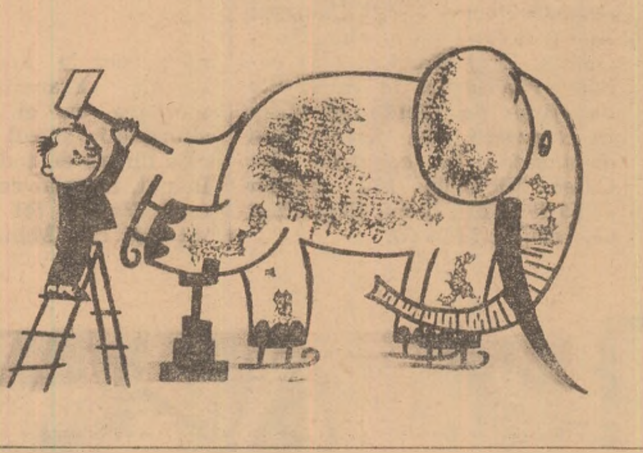
Pentru ca să mîncați cu poftă, respectați orele fixe de masă, nu mîncați între mese, evitați execesul de dulciuri și de apă în timpul mesei.

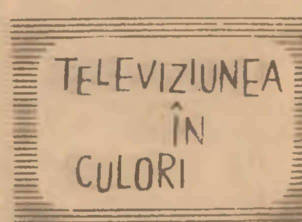
Nu uitați deprinderea elementară de a vă spăla pe mîini înainte de a vă așeza la masă. Mîinile murdare vor contamina hrana cu microbii unor boli periculoase (dezinterie, febră tifoidă etc.)

Dr. Viorica VASILIU

UMOR

N-a trecut mult timp de la apariția televiziunii și televiziunea în alb — negru își vede în viitor amenințată existența prin apariția televiziunii în culori. În numeroase țări se fac intense cercetări pentru găsirea unui procedeu cît mai bun, care să nu necesite schimbări prea mari în echipamentul tehnic al actualelor posturi de emisiune și al receptoarelor de televiziune

În noiembrie anul trecut, prin intermediul satelitului sovietic de telecomunicații „Molnia 1" s-a realizat prima transmitere experimentală a unui program de la Moscova la Paris.

Pe ce principii se bazează televiziunea în culori ?

De fapt, principiul folosit este cunoscut de mult în fizică Este vorba despre *posibilitatea* descompunerii *luminii în cele șapte culori ale spectrului*: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Televiziunea în culori se bazează pe principiul tricomiei, adică pe posibilitatea de a obține orice culoare prin *adunarea* sau scăderea în proporțiile necesare a trei culori fundamentale: *roșu, verde și albastru*. Imaginile sînt captate de camere de luat vederi de o construcție specială, iar instalațiile obișnuite de televiziune le transformă în semnale electrice emise în eter.

Bineînțeles că și receptoarele sînt construite pe același principiu. Semnalele electrice sînt transformate în imagini, iar tubul cinescop, de o construcție specială al televizorului în culori, asigură apariția imaginei colorate.

În momentul de față în lume există trei sisteme de transmitere a imaginilor colorate; SECAM, NTSC și PAL. Să vorbim puțin despre fiecare dintre ele

Sistemul *SECAM* (realizat în Franța) se pare că este cel mai apreciat la ora actuală. El prezintă numeroase avantaje față de celelalte sisteme. Imaginea și culoarea au o mare stabilitate și permit recepționarea atît a emisiunilor în culori, cît și a celor în alb negru fără nici un buton de reglaj și fără schimbarea aparatajului de transmisie

Sistemul *NTSC* (realizat în S.U.A.) și PAL (realizat în R. F. Germană) sînt mult mai complicate și mai costisitoare.

Și în țara noastră se fac cercetări în legătură cu sistemele de transmitere a imaginilor colorate. Ele sînt efectuate de un colectiv de oameni de știință de la catedra de electronică aplicată a facultății de electronică din București.

VOM DISCUTA DESPRE PATINAJ ARTISTIC

ASTAZI, LA MASA ROTUNDA A REDACȚIEI VOM DISCUTA DESPRE UNA DINTRE CELE MAI FRUMOASE DISCIPLINE SPORTIVE. NENUMARAȚII EI ADMIRATORI AU DENUMIT-O : MAIESTRIE, GRAȚIE, FANTEZIE, BALET PE GHEAȚA. AȚI GHICIT DESIGUR DESPRE CE DISCIPLINA ESTE VORBA : DESPRE PATINAJUL ARTISTIC.

SA VA FACEM CUNOȘTINȚA CU OASPEȚII NOȘTRI CARORA LE VOM DA CUVÎNTUL : VASILE MILITARU, SECRETAR GENERAL AL FEDERAȚIEI ROMÂNE DE HOCHEI ȘI PATINAJ, GHEORGHE RONCEA, CONDUCATORUL CENTRELOR DE INIȚIERE IN PATINAJUL ARTISTIC, DIN BUCUREȘTI, FLORIN GAMULEA ANTRENOR FEDERAL ȘI NICOLAE GLIGA, PREȘEDINTELE COLEGIULUI CENTRAL DE ANTRENORI

Începutul a fost greu

Ne bucură mult această discuție și o găsim foarte folositoare, a început discuția tovarășul VASILE MILITARU. E bine să vorbim aici, în jurul mesei rotunde, despre ceea ce am făcut pînă acum pentru dezvoltarea patinajului artistic din țara noastră, despre perspectivele sale de viitor. Însă trebuie să vedem și de unde am pornit. Poate mai mult decît la oricare altă disciplină sportivă, la patinajul artistic începutul a fost neasemuit de greu. Dacă pentru celelalte discipline, în trecut mai existau, de bine, de rău, niște baze sportive pe care tinerii puteau să se pregătească, la patinajul artistic totul rămînea la discreția „stării timpului", deoarece la noi, nu existau decît patinoare naturale. Ori de cîte ori mercurul din termometru indica „plus", toate visurile noastre rămîneau doar pe hîrtie. De multe ori, din cauza temperaturii ridicate patinatorii noștri artistici nu se puteau pregăti nici măcar două luni pe an, de aici și comportarea lor slabă în rarele campionate pe care reușeam să le organizăm.

În anul 1957 a fost construit primul patinoar arti-

Elena Moiș

ficial, în Parcul 23 August. Ziua aceea, din iarna anului 1957, a marcat începutul unui drum nou în patinajul artistic românesc. Dar pentru a putea face pași mai mari am organizat diferite demonstrații sportive cu participarea unor valoroși patinatori artistici din Austria, R.S. Cehoslovacia, Ungaria, R.D. Germană. Acest schimb de experiență a fost de un real folos patinatorilor noștri. După fiecare demonstrație cu patinatorii străini se vădea o creștere valorică în pregătirea patinatorilor noștri artistici. Dar, pentru că pepiniera era foarte mică, am început să organizăm centrele de inițiere. Despre acestea însă, il las să vorbească pe tovarășul Gheorghe Roncea :

Copii. înscrieți-vă la centrele de inițiere!

A fost o chemare la care au răspuns sute și sute de copii. Într-un singur sezon la centrul de inițiere, organizat la patinoarul artificial „23 August", au învățat din frumosul abecedar al patinajului artistic peste 500 de copii bucureșteni. De acum, nu ne mai temem de temperatură. „Fabrica" noastră ne asigură cea mai bună gheață și nu numai pentru 2—3 luni, ci pentru aproape jumătate de an. După luni și luni de muncă încordată au început să apară primii muguri : Elena Noiș, Letiția Păcuraru, Aurica Ioan, Georgescu Liliana, Huștiu Beatrice, Dîdă Rodica, Nicolae Belu, Sandu Dragoș, Săveanu Dan. Dar cu fiecare an ce trecea numărul celor care doreau să învețe patinajul artistic era tot mai mare. Apoi s-a construit și cel de-al doilea patinoar artificial. Ca și „patinoarul 23 August", patinoarul artificial „Floreasca" își are generația sa. Chișerel Doina cl. a V-a, Școala generală nr. 75, Mitrică Doina .cl. I-a, Școala generală nr. 75, Stegărescu Carmen din cl. a III-a, Școala generală nr. 78, Cozea Lucian, cl. a II-a, Școala generală nr. 122, Stanciu Elena, cl. I-a, Școala generală nr. 31, Goga Octavian cl. a II-a, Școala generală nr. 52, Ionel Mariana cl. a V-a, Școala generală nr. 80, sînt numai cîteva nume despre care în anii viitori vom avea multe lucruri bune de spus și aceasta pentru că, încă din primul an de școală, au demonstrat reale aptitudini pentru această frumoasă ramură sportivă.

În ultimii ani s-a format o vastă pepinieră din care antrenorii au selecționat cele mai frumoase mlădițe la școala patinajului. Dar...

Greul începe după absolvirea școlii de patinaj

Patinajul artistic, ne spune tovarășul Florin Gămulea, înseamnă măiestrie, grație, fantezie, balet pe

Sandu Dragoș

Beatrice Huștiu

gheață. Pentru a ajunge la toate acestea, ai nevoie de foarte multă voință și răbdare, de ambiție și dîrzenie. Fără aceste trăsături nu poți face pași mari pe drumul gloriei sportive. În școala de patinaj se învață elementele de bază, dar adevărata perfecționare care încîntă ochiul celor ce asistă la concursul de patinaj artistic se face în secțiile de performanță ale cluburilor sportive. Numai aici se învață adevărata artă a patinajului artistic. Sînt nenumărate exemplele de pionieri care datorită muncii lor perseverențe, voinței și dîrzeniei, respectării cu strictețe a îndrumărilor antrenorului, au obținut rezultate deosebit de frumoase. Pioniera ELENA MOIS (nu a împlinit decît 13 ani) deține de 4 ani, cu autoritate, titlul de campioană a țării, și încă la categoria senioare, Huștiu Beatrice, (nu are decît 10 ani), dar ea de acum se clasează în fruntea celor mai bune junioare ale țării. La fel pionierii Dîdă Rodica, Sandu Dragoș, iar la perechi, LETIȚIA PĂCURARU — pionieră pînă acum doi ani — și RADU IONIAN.

Astăzi, patinajul artistic a cucerit mulți admiratori. De fiecare dată privirile spectatorilor care vin, fie la „23 August", fie la „Floreasca", sînt încîntate de grația și fantezia patinatorilor noștri de sincronizarea mișcărilor cu muzica, de gingășia lor.

Cît mai multe concursuri

Este adevărat, am făcut pași mari pe drumul dezvoltării patinajului artistic românesc — încheie discuția noastră tovarășul NICOLAE GLIGA. Însă patinajul artistic, progresul, desăvîrșirea măiestriei sportive se fac tocmai prin schimbul de experiență prilejuit de marile confruntări internaționale. Federația noastră de specialitate cunoaște această situație și de aceea, în viitor, va căuta să dea mai mare atenție confruntărilor internaționale. CUPA „DINAMO", CUPA DE IARNĂ, competițiile premergătoare campionatului republican și-au arătat întotdeauna efectul lor pozitiv în performanțele obținute la campionate.

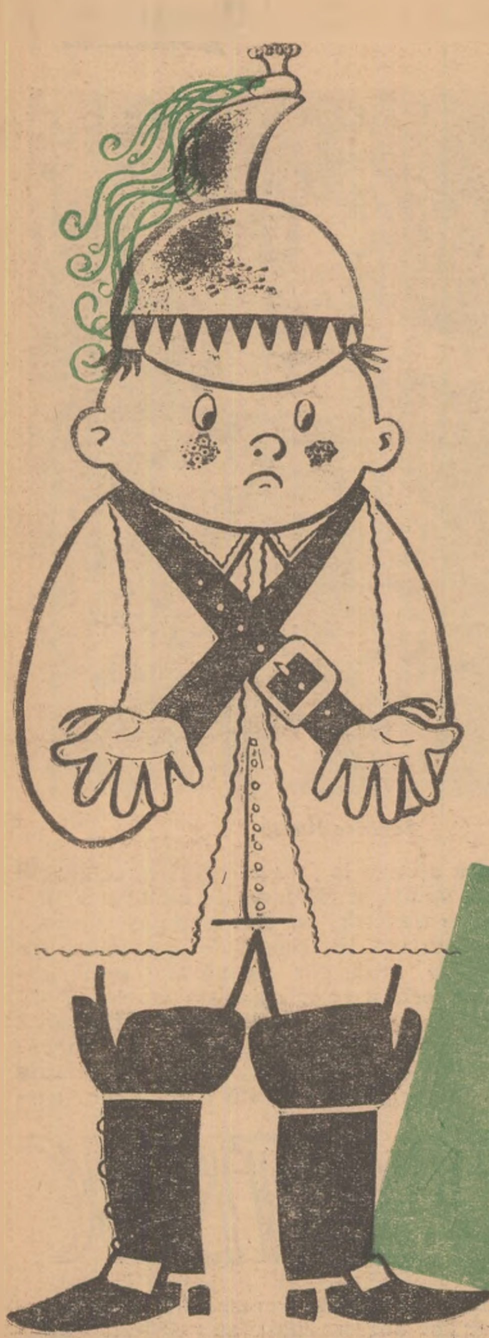
Sîntem bucuroși că „Scînteia pionierului" a luat inițiativa organizării împreună cu Federația noastră de specialitate, a unui concurs republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Sînt sigur că încă de la prima ediție a acestui concurs, se vor vedea roadele.

Pagină realizată de Radu POPA

REZULTATELE CONCURSULUI ORGANIZAT DE C. E. C.

În ziua de 23 ianuarie a.c. a avut loc la Palatul pionierilor din Capitală tragerea la sorți a celor mai bune lucrări sosite în cadrul concursului pentru pionieri și școlari organizat de Casa de economii, cu prilejul Săptămînii economiei.

S-au acordat ca premii **40 DE LIBRETE DE ECONOMII** cu o depunere de **100 LEI** fiecare, următorilor cîștigători : **Sovăiacă Felicia**, orașul Gheorghe Gheorghiu - Dej ; **Bal Sorin** — comuna Drîste-Brașov ; **Lungu Otilia**, Anina-Reșița ; **Toader Sanda**, Breabăn-București ; **Gavrilă Marin**, Giurgiu ; **Manta Salomica** — Reghin ; **Baltu Ligia**, com. Mihăiești - Drăgănești Olt ; **Cozma Călin** și **Cozma Simion**, com. Romănași-Zalău ; **Păduram Ion**, Cluj ; **Istrate Maria**, com. Diecheni-Galați ; **Munteanu Nicolae**, com. Chișcani-Brăila ; **Ioițescu Emil**, Galați ; **Olăreanu Anișoara** — com. Dumbrăveni-Focșani ; **Tebeică Vasilica**, Brăila ; **Grigoriu Elena**, Focșani ; **Patrichi Geta**, com. Cîrja-Bîrlad ; **Nicoară Gabriela**, satul Stîncășeni-Bîrlad ; **Șefaru Traian**, com. Cîrja-Bîrlad ; **Ojică Adrian**, com. Motea-Pașcani, **Maxim Ovidiu**, Iași ; **Ploscaru Costică**, com. Sărulești-Buzău, **Lazăr Marcela**, Baia Mare ; **Grădinaru Elena**, Filiași ; **Caraivan Sorin**, Babadag ; **Iharov Paulina**, Botoșani ; **Șulea Ion**, Botoșani, **Vitcu Liliana**, com. Iacobeni-Vatra Dornei ; **Păcuraru Elena**, com. Scheia - Suceava ; **Cruț Ana**, Gura Humorului ; **Asaftei Viorica**, com. Liteni-Fălticeni ; **Pelinar Toader**, Gura Humorului ; **Sfarți Adrian**, București ; **Drăghici Ion**, satul Brelina-Roșiorii de Vede ; **Bologh Elisabeta**, com. Ulmeni-Cehu Silvaniei ; **Mazilu Valentin** — Tg. Jiu ; **Andronic Maria**, Baia Mare ; **Vramuleț Gheorghe** — satul Iazurile - Tulcea ; **Mărtinuș Dan**, Iași ; **Păduraru Petra**, com. Gălăcești-Iași.

Marele DRAGON depune armele

Povestire de Ștefan ZAIDES

Desene: G. BURSCHI

Cititorul va fi îndemnat, poate, să creadă că autorul face, cumva, o incursiune în timpurile străvechi ale Evului Mediu. Nu — nicidecum! E adevărat că eroul meu, pe numele său adevărat Anuță Toader, are cît de cît ceva în el... în comportarea lui — ca să spun așa — care te face să-l iei drept coborîtor direct din ordinul cine știe căror cavaleri... Dar faptele, faptele pe care vi le voi povesti, sînt cu totul și cu totul petrecute în zilele noastre. Și pentru ca să mă credeți în absolut tot ceea ce am să vă spun, fac de la bun început această remarcă: orice asemănare între întîmplările povestite, numele pomenite și întîmplări sau persoane din realitate este absolut întîmplătoare

★

— Este absolut întîmplătoare, tovarășe profesor! Vă rog să mă credeți, pe cuvîntul meu!

Toader își duse mîna în dreptul inimii — gest care de mii de ani exprimă, la oameni, puritatea celor spuse — și se uită țintă spre catedră. Aici, pe piedestalul de stejar se afla norocul lui, marele său noroc: nota 5! Deocamdată nota 5 se arătase a fi abia un biet 4, care sta gata-gata să picure din stiloul miraculos al profesorului de matematici.

— Hm! Ce-ai zis?

Profesorul lăsă să-i sară deasupra sprîncenelor ochelarii și, privindu-l de sus pe Anuță Toader, se uita la el neîncrezător. Absolut întîmplătoare, ai spus? Mda- hm! Așa ai zis parcă, nu?

— Da, tovarășe profesor — reluă Toader, ceva mai încurajat, întrezărind o uimitoare metamorfoză a gălbejitului de 4 — este absolut întîmplătoare întîlnirea mea cu dv. în fața cinematografului. După cum bine știți, Farmacia nr. 12 se află exact la cincisprezece pași de cinema... „Victoria".

— Mda — bun! Dar de ce ești atît de sigur că eu „bine știu" unde-i Farmacia 12? Eu, băiete, n-am suferit în viața mea de nimic, pricepi? Niciodată și de nimic! Mda-bun! Și zici că a fost absolut întîmplătoare?

— Da, și ...

— Mda-bun! ... și că matale n-ai fost nicidecum la cinema „Victoria", ci te-ai ocupat toată după-amiaza de procurarea unor medicamente pentru ma-mare a dumitale, da?

Toader își ținu într-adins respirația o vreme, pînă ce se roși bine, apoi, sufocat parcă de jignitoarea bănuială ce i-o aruncase profesorul de matematici, aruncă în luptă ultimul și — de ce nu? — hotărîtorul argument:

— De altfel... îî... tovarășe profesor... îîî eu am văzut filmul de la „Victoria"... filmul „Vinovați fără vină"... îîî... acum două săptămîni, la cinema „Lumina"... așa că...

— Mda-bun! — îl privi iar, contrariat, profesorul — „Vinovați fără vină" ai spus?

— Da...

— ...La „Victoria" ...Mda-bun!... nici nu rulează ăsta, ci „Vikingii"... Mda... Mda-bun! — mai clipi, deosebit de contrariat profesorul, treci matale la loc... Ai un 5!

Visul! Visul de aur al lui Toader s-a realizat.

— Tovarășe profesor, eu...

Emoția îi dădu lacrimi. Lacrimi adevărate, lacrimi de bucurie.

— ...eu, tovarășe profesor.. o să învăț... O să învăț — vă asigur — de 7... de 8...

Din ce vorbea, beția succesului realizat îi dădea aripi, îl smulgea cu picioarele de pe pămînt:

— ...o să învăț de 10, tovarășe profesor. Să vedeți dv., de 10!

— Ei, lasă, lasă — zîmbi profesorul, stingherit, se vede, de excesul oratoric al lui Toader — eu mă bucur de-o să-mi știi și de 7 sau 8...

— Vai, tovarășe profesor, dacă v-am promis c-o să știu de 10 — de 10 o să învăț. Vă promite, doar, Marele Dra...

— Mda, bun, cum ai spus? Marele... cum?

„Marele Dragon" voise să rostească Toader, dar o drese repede:

— ...Marea dragoste ce-o am pentru matematici, spuneam...

— Mda-bun! Dragoste pentru matematici!? Bine, bine, treci la loc.

În bancă Toader izbucni în rîs; „scăpă" creionul sub bancă și, aplecîndu-se după el, începu să rîdă cu lacrimi.

Ce ai, mă, de ce rîzi? îl întrebă Onică.

— Ți-a plăcut cum l-am păcălit pe bătrîn?

— Da... strașnic... făcu, vădit încurcat, Onică. Știi, atunci cînd era gata-gata să te creadă...

— Te-ai temut?

— Da...

— Ești prost. Cum să te îndoiești tu și o clipă numai că Marele Dragon ar putea să nu fie crezut? Ai văzut cum i-am plasat argumentul ăla fortisimo?

— Care, mă?

— Ăla cînd i-am spus că la „Victoria" rula filmul „Vinovați fără vină"... Crezi că eu nu știam că rula „Vikingii"? Știam! Doar ieșeam de la film cînd l-am întîlnit pe profesor... Dar așa, l-am făcut să-i piară orice urmă de bănuială; ce și-a zis: dacă băiatul ăsta nu știe nici măcar ce film e la „Victoria", cum să fi fost el la film? Și m-a crezut! ha-ha-ha-ha!

— Ești dat dracului, mă!

— Marele Dragon, fiule, nu se pierde niciodată cu firea, asta-i! rosti cu o voce ce se voia de bas, Toader.

Și-ar mai fi vrut să adauge cîteva vorbe, dar în clipa aceea ceva se rostogoli din pupitru și se opri în capul lui Toader: era penarul.

Anuță îl culese posomorît de pe podea, și, cînd ieși înciudat de sub bancă, întîlni privirea profesorului care-l cerceta stăruitor. Băiatul plecă ochii, brusc preocupat să ia notițe, dar profesorul îl pofti să se ridice:

— Mda-hm, ce-ai făcut tu sub pupitru, băiețele, de-ai ieșit... însemnat?

— Iîî... penarul mi-a căzut în cap și...

— Mda-bun! mormăi nemulțumit profesorul și-și continuă lecția.

Toader se-așeză și el, dar de-alături, din banca sa, îl auzi pe Voinescu spunînd cu necaz:

— Marele Dragon mereu are cîte ceva să i se întîmple...

Dar, deși îl auzi, Toader tăcu chitic și se-apucă să-și ia notițe; nu înainte însă de a-i promite, în gînd, lui Voinescu, cîteva ghionturi în recreație.

★

În recreație, pe coridor, cîțiva mai mici, dintr-a V-a, îl salutară mai mult în silă:

— Închinăciune, Mare Dragon... și se plecau smeriți, dar gata să bufnească în rîs. Toader însă nu le vedea surîsul ironic înflorit în colțul buzelor sau în gropițele abia conturate în obraji. Intră în clasă, își așeză ghiozdanul în pupitru și-l rugă pe Onică să-i dea caietul de română să copieze tema.

— Iar n-ai învățat, mă?! — îl bruftului, abia simțit, Onică.

— Nu face pe nebunul cu mine că... îl repezi Toader. Onică îi dădu caietul. Dar Toader nu se mulțumi cu atît...

— Cît crezi că-mi ia copiatul temei?

— Vreo zece minute, îi răspunse Onică aproape dușmănos.

— Asta înseamnă că mie o să-mi ia cam vreo 15... Ei bine, în sfertul ăsta de oră, desenează-mi, te rog, harta Carpaților Sudici.

Și cum Onică ezita, ursuz și înciudat să ia caietul de geografie, Marele Dragon îi arse un ghiont. Atunci Onică luă caietul și se apucă cu rîvnă de desenat. Creionă totul apoi îi spuse lui Toader: „O vrei în tuș?"

— Nu, că prea-i a doliu...

— Nu, mă, în tuș colorat, nu negru: roșu, verde...

— A, așa da! Ia să te văd cît de maestru-mi ești!... îl lăudă Toader în felul său. Onică se-apucă să-i deseneze harta. Cînd intră profesorul, toate erau gata: și tema — copiată, și harta — desenată. Și tocmai la timp, căci nici nu se așezase profesorul bine la catedră, și-l strigă la lecție pe Marele Dragon:

— Adu și caietul de hărți — ceru profesorul.

Plin de sine, Marele Dragon depuse caietul său, cu scoarțele bine legate, pe catedra profesorului și luă un aer de parc-ar fi spus: „Ce, crezi că n-am caiet de hărți, sau crezi că n-am harta desenată?!"

Profesorul examină îndelung harta, apoi o mai examină o dată. Într-un rînd, își înălță privirea și întrebă:

— Ia ascultă, băiete, ție îți ajunge mîncarea acasă?

— Da... — răspunse surprins Marele Dragon.

— Păi atunci, de ce mîncași, băiete, mîndrețe de munți?

— Eu?

— Da. Mi-ai mîncat și Mehedinții, și Cernei... Așa-i?

— Marele Dragon se zgîi în caiet, își plimbă arătătorul dinspre Bucegi spre Vrancea în sus, pe lanțul Răsăritenilor.

— Aici îi cauți?... se supără profesorul. Din ce lanț fac parte Mehedinții?

— ?...

— Dar Cernei?

— ?... Iîîî... din...

— "Ai învățat?

— Da, dar... m-ați luat așa...

— Cum așa?...

— ...repede și...

Dar profesorul se dumirise.

— Cine ți-a făcut harta?

— Eu, tovarășe profesor.

— Nu cred.

— Dacă vă spun...

— Cine i-a făcut harta? — întrebă el clasa.

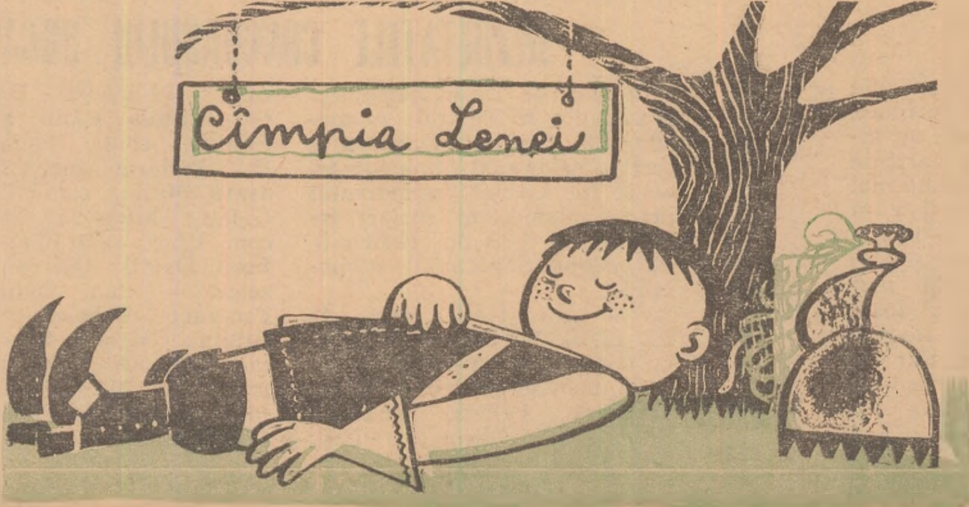
Tăcere grea.

Marele Dragon surîse triumfător... „Vedeți? Nu mi-a făcut-o nimeni, eu singur cu mînuțele mele harnice am meșterit-o!"

— Onică, ia adu caietul tău de hărți, spuse calm profesorul. Onică sări la catedră, dădu caietul și rămase în așteptare.

— Mda... Păi, lui de ce nu i-ai pus Mehedinții și Cernei? Ai pus în locul acestor masive, două cîmpii: Cîmpia Lenei și cîmpia... Cîmpia... Neșt... Neștiinței. Ha, ha... Probabil Cîmpia Lenei și Cîmpia Neștiinței. Bravo! Știi că le-ai nimerit!

Marele Dragon se apucă cu mîna de căpriorul tablei. Simțea că leșină. În fața ochilor nu mai vedea decît o pajiște întinsă-

întinsă pe care se afla un singur copac, un stejar mare și stufos; iar sub stejar, tolănit la umbră, sta el, Marele Dragon. Privea țintă cerul luminat de deasupra sa și firma, mare, luminoasă prinsă de copac: „Cîmpia Lenei". Ah, nici chinurile iadului de l-ar îmbrățișa pe Onică, nu i-ar da lui, Marelui Dragon, satisfacția răzbunării!...

— Treci la loc, Onică! — spuse simplu, prietenește, profesorul.

Clasa rîdea. Rîdeau toți cu lacrimi. Numai el, Marele Dragon, sta acolo pironit pe piedestalul de sub tablă, tăcut și mînios și rușinat de ceea ce-i fusese dat să trăiască. Și cine-l umilise? Cine? El, colegul său de bancă, Onică!

— Ei?

Întrebarea îi fusese adresată lui. Dar Marele Dragon tăcea. Cu privirea pironită în podelele abia gudronate, tăcea. Ce să zică?

— Onică ți-a făcut harta?

— Onică... — recunoscu sfîrșit Marele Dragon.

Și ce i-ai dat pentru asta?

— Un... ghiont!

Și deodată fața Marelui Dragon se destinse într-un zîmbet larg, vesel. Rîdea și el acum. Rîdea nervos, cuprins subit de dorința de a rîde, de a rîde și el așa cum, cîteva clipe înainte, rîsese clasa. De ce n-ar rîde? Nu-i de rîs? Auzi: Onică îi face hărțile de frica unui ghiont! Ha-ha-ha-ha! Ba, e de rîs! Și încă cum — de rîsul lumii, de rîsul întregii lumi!!!

— Treci la loc, băiete, iar ai luat un trei. Și asta așa... cum să-ți spun, trecînd cu vederea că ți-ai copiat harta. Hai, treci la loc și apucă-te serios de învățat, altminteri...

Cu capul tras între umeri, trecu printre bănci. Clasa-l privea mirată, cu ochii rotunjiți de surpriză și cu așteptarea în priviri: adică să nu facă Marele Dragon nici o boroboață?... să treacă la locul său, așa, liniștit?! Nu-l mai văzuseră niciodată așa. Și poate că Marele Dragon, dacă s-ar fi privit într-o oglindă, ar fi rămas înmărmurit și, dornic să fie el însuși, Marele Dragon cel dintotdeauna, ar fi făcut o poznă, s-ar fi strîmbat, i-ar fi tras cuiva, așa în trecere, un bobîrnac...

Dar nu, Marele Dragon nu avea timp de așa ceva. Pentru prima oară de cînd își aducea aminte, clasa îl sfidase, îl înfruntase. Unul din această clasă, cel mai slab și mai fricos, Onică, îl înfruntase și-l făcuse de rîs față de profesor. Pe el, Marele și temutul Dragon!! Se așeză în bancă și rămase cu gîndurile pironite undeva, departe. În recreație, îl privi uimit pe Onică. Băiatul aduna liniștit caietele și manualele de geografie, le punea în servietă și se pregătea de ora de română. În tot ceea ce făcea nu se vedea nici un pic de frică. Nici pe departe teama pe care veșnic fricosul Onică o avea față de colegul său de bancă.

— Dacă-ți ard una? întrebă așa, într-o doară, Marele Dragon. Dar Onică nu-l auzi; sau mai bine-zis, se prefăcu a nu-l auzi.

— Hei, ce, ești surd? Dacă-ți ard una?

Onică însă țîșni indiferent din bancă și-l luă de braț pe Ciorăscu:

— Ce zici, Ciorăscule, mă puneți, mă, extremă în formația de azi?

— Dacă-l puneți pe el — țîșni furios Marele Dragon din bancă — refuz să mai joc.

— Cum așa? se miră sincer Ciorăscu. Ce-i aia: refuz să mai joc? Ia să văd ce post ai tu în echipă?

— Ce, ești capiu? Sînt centru!!

— Centru... centru... — urmări Ciorăscu în formație. Ba să mă ierți, bădie, nu ești nici un fel de centru. Așa că, oricît te-ai strădui, nu poți să „refuzi" să joci. Nimeni nu poate renunța la ceea ce n-are! — încheie Ciorăscu ridicîndu-și arătătorul ca un profet.

Marele Dragon se trezi singur în clasă. Deschise o fereastră și aerul proaspăt de afară îl îmbăie plăcut, cu o boare rece, pe față. Sutele de copii alergau în curte, se zbenguiau, rîdeau, se jucau, numai el, Marele Dragon, sta necăjit locului, amețit de prea-desele înfrîngeri suferite în ultimele zile. De ce nu mai e ca înainte? Ce s-a-ntîmplat?

De ce, el, Marele Dragon, nu mai e temut de nimeni și nimănui nu-i mai pasă de el? De ce? De ce? De ce?...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361